

Epistola întâi a lui Pavel către Tesaloniceni (3)

Capitolul 3

Stanley Bruce Anstey

Online începând de la: 02.09.2023, Actualizat: 02.09.2023

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

„FINISAREA” ESTE NECESARĂ

În acest capitol, Pavel abordează un alt punct important în lucrarea cu noii convertiți: este necesar ca ei să fie învățați despre revelația creștină a adevărului și să fie îndemnați cu privire la practica creștină (stilul lor de viață). Prin urmare, noii convertiți au nevoie de atenție și de însoțire personală după mântuire. În acest sens, Pavel și cei care lucrau împreună cu el aveau obiceiul ca unii dintre ei fie să rămână în urmă cu cei care tocmai s-au convertit, fie să se întoarcă mai târziu la ei, pentru a le fi de ajutor în acest sens. Câteva exemple din Faptele apostolilor:

- ANTIOCHIA (în Pisidia), ICONIA și LISTRA: Pavel și Barnaba s-au întors pentru a-i întări în credință pe noii convertiți (Faptele apostolilor 14.21-23).
- SIRIA și CILICIA: Pavel și Sila s-au întors pentru a-i întări pe noii convertiți în aceste zone (Faptele apostolilor 15.40,41).
- FILIPI: Luca a rămas în urmă pentru a-i întări și încuraja pe noii convertiți. Acest lucru este evident din utilizarea cuvântului „ei” (Faptele apostolilor 17:1) în loc de „noi” (Faptele apostolilor 16:7-13). Luca a scris Faptele apostolilor; când l-a însoțit pe Pavel a spus „noi”, iar când nu a făcut-o a spus „ei”.¹
- TESALONIC: La început, nimeni nu a rămas în urmă, pentru că persecuția era atât de severă (Faptele apostolilor 17.10), dar mai târziu Timotei a fost trimis înapoi acolo din Atena, pentru a-i edifica și încuraja pe noii convertiți (1. Tesaloniceni 3.1,2).
- BEREEA: Sila și Timotei au rămas acolo pentru a-i ajuta în credință (Faptele apostolilor 17.14), iar apoi au plecat la Atena la chemarea lui Pavel (Faptele apostolilor 17.15).²
- ATENA: Deoarece nu se menționează că Sila l-a însoțit pe Pavel de la Atena la Corint (Faptele apostolilor 18.1), putem presupune că a rămas în Atena și a slujit pușinilor credincioși din acel oraș (Faptele apostolilor 17.34). Apoi a plecat în Macedonia.³
- CORINT: Sila și Timotei au rămas în Corint, în timp ce Pavel a plecat cu Acuila și Priscila (Faptele apostolilor 18.18). Mai târziu, Apolo a mers și el acolo (Faptele apostolilor 18.27,28).
- EFES: Acuila și Priscila au rămas în Efes în timp ce Pavel a continuat călătoria spre Ierusalim (Faptele apostolilor 18.19-28). Mai târziu, Pavel i-a cerut lui Timotei să rămână acolo, în timp ce el a continuat călătoria spre Macedonia (1. Timotei 1.3).

Scopul „lucrării de finisare” (versetele 1-5)

Versetele 1-5

1. Tesaloniceni 3.1-5: De aceea, nemairăbdând, am gândit că ar fi bine să fim lăsați singuri în Atena și am trimis pe Timotei, fratele nostru și slujitor al lui Dumnezeu în Evanghelia lui Hristos, ca să vă întărească și să vă încurajeze în ceea ce privește credința voastră, pentru ca nimeni să nu fie clătinat în necazurile acestea. (Pentru că voi înșivă știți că pentru aceasta suntem rânduiți; pentru că și când eram la voi vă spuneam dinainte că vom suferi necaz, după cum a și fost, și știți.) De aceea și eu, nemairăbdând, am trimis ca să aflu despre credința voastră, ca nu cumva să vă fi ispitit ispititorul și osteneala noastră să fie în zadar.

În această grijă pentru convertirii din Tesalonic, Pavel și Sila („noi”) au considerat că este bine să-l trimită pe Timotei din Atena înapoi în Tesalonic pentru a-i „întări” și „încuraja (mângâia)”.

- A-i „întări” pe credincioși (1. Tesaloniceni 3.2a) înseamnă a-i întemeia pe *învățătura* „Evangheliei” lui Pavel și pe „descoperirea tainei” (Romani 16.25).
- A-i „încuraja (mângâia)” pe credincioși (1. Tesaloniceni 3.2b) înseamnă a le încălzi inimile și a-i încuraja în *chestiuni practice* ale vieții creștine.

Primul aspect se referă la *doctrină*, al doilea la *practică*. Aceste lucruri merg întotdeauna împreună în Sfânta Scriptură. De fapt, fiecare învățătură din scrierile Noului Testament ar trebui să aibă un impact practic asupra vieții creștinului. Ele pot fi luate separat, pentru a le învăța, dar, în cele din urmă, nu pot fi separate una de alta, altfel credinciosul va avea probleme.

O scrisoare ca aceasta era un mare ajutor pentru credincioșii din Tesalonic, dar ei aveau cu adevărat nevoie ca cineva să fie față în față cu ei pentru a le sluji. Faptul că Timotei a fost trimis la credincioșii din Tesalonic arată: nu există nimic care să poată înlocui întâlnirile față în față între credincioși. O scrisoare, un apel telefonic, transmiterea unei cărți sau a unei înregistrări audio sunt bune și utile, dar noii convertiți au nevoie de contact *personal*. Așadar, există unele lucruri care nu se pot rezolva cu adevărat decât prin vizite personale (1. Corinteni 11.34b).

Cineva s-ar putea întreba: „Care sunt mai exact principiile Evangheliei lui Pavel și ale tainei, pe care Timotei le-a împărtășit credincioșilor din Tesalonic în vederea fortificării lor? În cele ce urmează este o enumerare a unora dintre aceste lucruri, pe care el le-ar fi putut aduce în atenția lor în acest scop:

Adevărul despre persoanele din Dumnezeu (teologie)

- Trinitatea: Persoanele divine ale Dumnezeirii - Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt (Matei 3.16,17)
- Persoana lui Hristos: Dumnezeirea Sa, calitatea Sa de Fiu veșnic, întruparea Sa și umanitatea Sa fără păcat (2. Ioan 9)
- Hristos, Cel întâi-născut (Romani 8.29) și singurul Fiu (Ioan 3.16).
- Aspectele ispășitoare și substitutive ale lucrării de ispășire a lui Hristos (Romani 3.25; 4.25).
- Învierea și înălțarea lui Hristos în glorie (1. Corinteni 15.12-20; Faptele apostolilor 1.9-11).
- Hristos, Marele nostru Preot și Mijlocitor (Evrei 2.17; 1. Ioan 2.1).

Adevărul despre răscumpărare și binecuvântările care vin odată cu ea (soteriologie)

- dreptatea lui Dumnezeu (Romani 3.21-26)
- faptul de a fi făcut viu și pecetluit prin Duhul Sfânt (Efeseni 1.13; 2.1)
- diferența dintre nașterea din nou și mântuire (Ioan 3.3-8; 3.14-17)
- diferența dintre a fi răscumpărat și a fi mântuit (1. Corinteni 6.19; 1. Petru 1.18,19)

- diferitele aspecte ale iertării: iertarea veșnică (Efeseni 1.7), guvernamentală (Matei 18.26-35), restauratoare (1. Ioan 1.9), administrativă (2. Corinteni 2.10) și fraternă (Efeseni 4.32)
- justificarea prin credință și justificarea vieții (Romani 5.1,18)
- împăcarea: a persoanelor și a lucrurilor (Coloseni 1.20,21)
- nașterea din nou/restabilirea (Tit 3.5)
- filiația credincioșilor (Galateni 4.1-7)
- adevăratul caracter al vieții eterne (Ioan 17.3)
- primirea credinciosului „în Hristos” (Romani 8.1) și luarea chipului lui Hristos în credincios – „Hristos în voi” (Romani 8.10; Coloseni 1.27)
- siguranța eternă a credinciosului (Ioan 10.27,28; Romani 8.31-39)
- diferitele aspecte ale sfințirii (1. Corinteni 6.11; 1. Tesaloniceni 4.4-7; 1. Corinteni 7.14)
- poziția și starea credincioșilor (Romani 5.2; Filipeni 2.20)
- cele două naturi în credincios (Romani 7.14-24)
- diferența dintre păcate și păcat (Romani 3.25; 6.2)
- „omul vechi” și „omul nou” (Efeseni 4.22-24)
- cele două stări: „în carne” și „în Duh” (Romani 8.9)
- locuirea Duhului în credincios (pecetluirea, arvuna și ungerea) și umplerea cu Duhul (1. Tesaloniceni 4.8; Efeseni 5.18; 2. Corinteni 1.21,22)
- eliberarea (Romani 8.2)
- desăvârșirea creștină (Evrei 10.14; Coloseni 1.28; Evrei 11.40)
- noua creație, în care „asemănarea” și „chipul” sunt restaurate (Iacov 3.9; Coloseni 3.10)
- gloriificarea, care include nemurirea și neputrezirea (1. Corinteni 15.51-57)
- botezul (Romani 6.3,4; Galateni 3.27)
- tainele Împărăției cerurilor (Matei 13-25)
- judecata veșnică: suferința celor pierduți în Hades și în iad (Matei 11.23; 10.28)

Adevărul despre doctrina și practica Bisericii (ecclesiologie)

- formarea Bisericii (Adunării) ca trup și mireasă a lui Hristos prin botezul cu Duhul Sfânt (1. Corinteni 12.12,13; Apocalipsa 21.9)
- chemarea, caracterul și destinul creștin al bisericii (Faptele apostolilor 10.11-16)
- adevăratul temei pe care sunt adunați creștinii și care dă expresie practică adevărului despre *un singur* trup (Matei 18.20; Efeseni 4.4)
- adevărul privind simplitatea originară a Cinei Domnului la masa Domnului (1. Corinteni 10.16,17; 11.20-26)
- unitatea Duhului (Efeseni 4.3)
- libertatea călăuzirii Duhului în rugăciune, închinare și slujire atunci când credincioșii sunt reuniți ca Adunare (1. Corinteni 12.1-11)
- preoția tuturor credincioșilor (1. Petru 2.5)
- diferența dintre dar și funcție în Biserică (Adunare) (Efeseni 4.11; 1. Timotei 3.1-14)
- cele două aspecte ale casei lui Dumnezeu (1. Timotei 3.15; 2. Timotei 2.19,20)
- funcțiile administrative în casa lui Dumnezeu (1. Timotei 3.1-14)
- judecata și disciplina în Biserică (Adunare) (1. Corinteni 5.1-13)

Adevărul despre evenimentele viitoare (escatologie)

- planul lui Dumnezeu de a ordona toate lucrurile în Hristos în două sfere (cer și pământ) într-o zi viitoare - Împărăția milenară (Efeseni 1.10)
- căile dispensaționale ale lui Dumnezeu cu Israel, Biserica și credincioșii din Împărăția Milenară (Romani 9-11)
- timpurile națiunilor (Luca 21.24)
- diferența dintre „zile din urmă” ale Bisericii și ale lui Israel (Evrei 1.2; 2. Timotei 3.1)
- diferența dintre Biserică (Adunare) și Împărăția lui Dumnezeu (Matei 16.18,19)
- „Evangelhia Împărăției”, distinctă de „Evangelhia harului lui Dumnezeu” (Matei 4.23; Faptele apostolilor 20.24)
- amploarea și succesiunea evenimentelor profetice de la „începutul durerilor”, „necazul cel mare” și „ziua mâniei” (Matei 24.8,21)
- venirea Domnului pentru credincioși (răpirea) înainte de timpul necazului (1. Tesaloniceni 4.15-18) și apoi cu credincioșii (arătarea) la sfârșitul necazului cel mare (1. Tesaloniceni 3.13; 5.1-4)
- scaunul de judecată al lui Hristos (2. Corinteni 5.10)
- cele două învieri (Ioan 5.29)
- moștenirea tuturor lucrurilor (Efeseni 1.11,18)
- Împărăția milenară (Apocalipsa 20.4)
- starea veșnică (Apocalipsa 21.1-8)
- diferitele aspecte ale Împărăției lui Dumnezeu (Matei 13.11)
- „ziua Domnului” (1. Tesaloniceni 5.2), „ziua lui Hristos” (Filipeni 1.6) și „ziua lui Dumnezeu” (2. Petru 3.12)

Adevărul practic

Unele dintre lucrurile pe care Timotei le-a abordat probabil în timp ce căuta să-i „mângâie (încurajeze)” pe credincioșii din Tesalonic în viața lor practică sunt următoarele:

- ce înseamnă să umbli prin credință (2. Corinteni 5.7)
- părtășia (Faptele apostolilor 2.42; 1. Corinteni 1.9)
- ucenicia (Luca 14.25-33; Ioan 8.31)
- devotamentul și consacrarea (Romani 12.1-8)
- virtuțile creștine: credința, speranța și dragostea (1. Tesaloniceni 1.3)
- moralitatea (1. Corinteni 6.12-20; 1. Tesaloniceni 4.1-7)
- responsabilitatea în căsătorie și în familie (1. Corinteni 7)
- judecata de sine (1. Corinteni 11.27-32)
- școala lui Dumnezeu și disciplina lui Dumnezeu (Evrei 12.5-11)

Această listă acoperă multe doctrine și practici creștine de bază, dar nu este în niciun caz exhaustivă. Sunt subiecte pe care fiecare credincios trebuie să le înțeleagă și în care trebuie să fie întărit și încurajat. Oamenii care vin la credință astăzi au un avantaj deosebit față de credincioșii din acele zile timpurii, înainte de a fi scrise scrierile Noului Testament. Dar, chiar dacă epistolele nu fuseseră încă scrise, Timotei a învățat aceste lucruri stând la picioarele lui Pavel (2. Timotei 3.10,14). Acest lucru a făcut din el un om folositor în consolidarea credincioșilor din Tesalonic (1. Timotei 4.16; 2. Timotei 2.2).

Învățătură și îngrijire pastorală

Pentru ca o persoană să îi întemeieze și să îi întărească pe alții în principiile doctrinei și practicii creștine, ea însăși trebuie să fie întemeiată în ele. După cum s-a menționat mai devreme, Timotei era foarte potrivit pentru această lucrare, deoarece Pavel a spus: „Dar tu ai cunoscut cu exactitate învățătura mea, purtarea mea” (2. Timotei 3.10). El avea darul învățării (1. Timotei 1.3; 4.6,13) și al păstoririi (Filipeni 2.19-21). De aceea, Pavel îl numește „slujitor al lui Dumnezeu” (1. Tesaloniceni 3.2 SCHL/KJV). Cu aceasta a dat recomandarea sa apostolică pentru Timotei către credincioșii din Tesalonic. Acest lucru le va da încredere și siguranță că ceea ce îi învățase el era de la Dumnezeu.

Scopul practic al acestei duble slujiri, și anume întărirea și încurajarea credincioșilor, era ca „nimeni să nu fie clătinat” (1. Tesaloniceni 3.3). Spunând acest lucru, Pavel le amintește acum că se aflau într-o luptă spirituală cu un dușman foarte rău: diavolul, pe care îl numește „ispititorul” (2. Tesaloniceni 3.5). Satan a încercat să le zdruncine încrederea în Domnul prin „necazurile” (2. Tesaloniceni 3.4) persecuției impuse asupra lor. În acest fel, el a vrut să-i descurajeze sau să-i rețină să-L urmeze pe Domnul.

Într-o paranteză din versetele 3b-4, Pavel le amintește că ei au experimentat pe propria piele ceea ce li s-a întâmplat lui Sila și lui când erau cu ei (Faptele apostolilor 17) și că este normal ca creștinii să sufere astfel de „necazuri”. De aceea, ei trebuiau să fie pregătiți pentru aceasta. Fiecare nou convertit trebuie să înțeleagă că creștinismul nu este popular. Întregul sistem mondial și cei asociați cu el sunt împotriva lui Dumnezeu și a lui Hristos. A adopta poziția creștină înseamnă că va exista cu siguranță rușine și persecuție din partea celor care Îl urăsc pe Hristos (Ioan 15.19).

Cu regret, mulți oameni din ziua de azi, printr-o prezentare greșită a Evangheliei, au ideea că, dacă sunt mântuiți, nu vor mai avea nicio problemă în viața lor. Ei, asemenea Mariei Magdalena, cred că Domnul este „grădinarul” (Ioan 20.15). Adică, ei gândesc că El le va transforma viața într-un frumos pat de trandafiri și că nu vor mai fi niciodată bolnavi sau nu vor mai avea probleme cu banii și că tot ceea ce vor face în viață va fi un succes etc. Însă, Sfânta Scriptură nu ne învață acest lucru. Adevărul este că Domnul nu ne scoate neapărat *din* problemele noastre, ci că ne ajută *în* ele. Prin urmare, noul convertit trebuie să fie pregătit pentru adversități, deoarece acestea face parte din viața creștină normală. Este important ca ei să înțeleagă acest lucru pentru a nu se descuraja atunci când problemele și împotrivirile le apar în cale.

„Împlinirea a ceea ce lipsește” (versetele 6-13)

Versetele 6.7

1. Tesaloniceni 3.6,7: Dar acum, Timotei a venit de la voi la noi și ne-a adus vestea bună despre credința și dragostea voastră și că aveți întotdeauna o plăcută amintire despre noi, dorind mult să ne vedeți, după cum și noi dorim să vă vedem; de aceea am fost mângâiați, fraților, cu privire la voi în toată strâmtorarea și necazul nostru, prin credința voastră.

Timotei s-a întors la Pavel și la colaboratorii săi cu „vestea bună” că starea spirituală a credincioșilor din Tesalonic era bună. Când i-a relatat apostolului despre „credința” și „dragostea lor [unii pentru alții]” și despre marea lor dorință de a-i revedea pe misionari, Pavel și însoțitorii săi au fost „mângâiați” pentru că și ei erau afectați de „necazuri și strâmtorare” din cauza atacurilor lui satan. Vestea că credincioșii din Tesalonic au îndurat aceste lucruri de dragul lui Hristos era un lucru pentru care puteau să-l mulțumească Domnului. Acest lucru arată că perseverența pe cale este o dovadă a realității credinței cuiva.

Absența speranței este remarcabilă aici. Este al treilea element din trioul de virtuți creștine menționate în 1. Tesaloniceni 1.3: credința, dragostea și speranța. Deoarece aceste trei lucruri merg în mod normal împreună când vine vorba de starea creștinului, absența speranței arată clar că exista o anumită slăbiciune în rândul credincioșilor din Tesalonic în această privință. Din ceea ce Pavel face aluzie în 1. Tesaloniceni 4.13,14, vedem că ei aveau o neînțelegere cu privire la credincioșii care au murit. Se pare că ei credeau că toți aceștia nu vor avea parte de Împărăția lui Hristos, atunci când El va domni. Aflăm, de asemenea, din 2. Tesaloniceni 2 că ei au avut unele neînțelegeri în legătură cu „ziua Domnului”. Aceste neînțelegeri erau rezultatul unei învățături proaste care se infiltrasă în rândurile lor și le zdruncinase speranța.

Versetele 8,9

1. Tesaloniceni 3.8,9: Pentru că acum trăim, pentru că voi stați tari în Domnul. Pentru că ce mulțumiri putem da în schimb lui Dumnezeu pentru voi, pentru toată bucuria cu care ne bucurăm datorită vouă înaintea Dumnezeului nostru, ...

Pavel continuă spunându-le credincioșilor din Tesalonic că el și colaboratorii săi nu se vor odihni până când credincioșii din Tesalonic nu vor ajunge la un punct în dezvoltarea lor spirituală în care vor „sta tari” în Domnul. Aceasta era o preocupare deosebită a lui Pavel (Coloseni 1.28) și ar trebui să fie o preocupare a fiecărui lucrător creștin, care lucrează cu noii convertiți. Până când noii convertiți nu vor fi ajuns la „unitatea credinței și a cunoștinței depline a Fiului lui Dumnezeu, la starea de om matur, la măsura staturii plinătății lui Hristos”, ei vor rămâne „copii” și vor fi în pericol permanent, „bătuți de valuri și purtați încoace și încolo de orice vânt de învățatură prin înșelăciunea oamenilor, prin viclenia lor în uneltirea rătăcirii” (Efeseni 4.13,14). Prin urmare, este absolut necesar ca toți acești oameni să fie întăriți în credință cât mai curând posibil.

Versetele 10,11

1. Tesaloniceni 3.10,11: ... rugându-ne nespus de mult, noapte și zi, ca să vă vedem fața și să împlinim ce lipsește credinței voastre? Iar Însuși Dumnezeu și Tatăl nostru și Domnul nostru Isus să ne îndrepte drumul spre voi!

Cu toate acestea, Pavel „mulțumea” pentru ceea ce vedea în progresul lor spiritual și continua să se roage „noapte și zi” pentru ei și pentru a avea ocazia de a fi cu ei față în față și de a „împlini” ceea ce încă „lipsește credinței” lor. Acest lucru ar avea probabil legătură cu lucrurile pe care le înțeleseseră greșit despre speranță. Până la venirea aceluia moment, Pavel spera că această scrisoare va satisface această nevoie. El a lăsat momentul vizitei sale pe seama lui

„Dumnezeu”, care avea să deschidă calea la timpul Său.

Versetele 12,13

1. Tesaloniceni 3.12,13: Domnul să vă facă să sporiiți și să prisosiți în dragoste unii față de alții și față de toți, după cum facem și noi față de voi, ca să vă întărească inimile, ca să fie fără vină în sfințenie, înaintea lui Dumnezeu și Tatăl nostru, la venirea Domnului nostru Isus cu toți sfinții Săi!

Între timp, era dorința și rugăciunea lui Pavel ca Domnul să-i facă să crească „în dragoste unii față de alții și față de toți, după cum facem și noi față de voi”. Acest lucru arată că el avea un mare interes pentru creșterea lor spirituală - ceea ce înseamnă nu doar o înțelegere intelectuală a adevărului, ci și faptul că sentimentele inimii sunt mișcate în armonie cu adevărul, ceea ce se arată în „dragostea unii față de alții”. Așadar, creșterea spirituală nu înseamnă doar a înțelege adevărul, ci și că adevărul ne captivează!

Scopul final al lui Pavel era ca Dumnezeu să le „întărească inimile” și ca ei să fie „fără vină în sfințenie, înaintea lui Dumnezeu și Tatălui nostru, la venirea Domnului nostru Isus cu toți sfinții Săi”. Cu alte cuvinte, el dorea ca ei să supraviețuiască pericolelor și capcanelor de pe calea credinței și să fie păstrați în sfințenie până la sfârșitul călătoriei lor pământești, astfel încât la venirea lui Hristos să apară în deplina glorie a Împărăției. Aspectul venirii Domnului, la care se referă el aici, este arătarea lui Hristos, „când va veni ca să fie glorificat în sfinții Săi și să fie privit cu uimire, în ziua aceea, în toți cei care au crezut (pentru că mărturia noastră față de voi a fost crezută)” (2. Tesaloniceni 1.10).

În acest al treilea capitol vedem că marea dorință a lui Pavel pentru credincioșii din Tesalonic era ca ei să crească spiritual în Domnul și, la sfârșit, să fie aprobați de Dumnezeu și, în cele din urmă, să apară în gloria Împărăției împreună cu Hristos. Aceasta este tema de bază a acestui capitol. Maturitatea creștină era scopul său. Aceasta include lucrarea de finisare printre noii convertiți:

- să îi întărească prin învățătură sănătoasă,
- să-i încurajeze prin întâlniri personale și
- să se roage pentru ei în ceea ce privește creșterea lor spirituală.

Tradus de la: [Der erste Brief des Paulus an die Thessalonicher \(3\)](#)
The First Epistle of Paul to Thessalonians: Ministry Pertaining to the Care of New Converts
E-Book Versiunea 1.6 (martie 2019)
Sursa: <https://www.bibletruthpublishers.com>

Traducere: Ion Simionescu

Adnotare

[1] Luca s-a alăturat grupului de misionari din Troa și a mers cu ei în Macedonia și în orașul Filipi; vezi Faptele apostolilor 16.10.

[2] Știm că au ajuns la Atena, pentru că Timotei a fost trimis înapoi la Tesalonic din Atena de către Pavel și Sila; vezi 1. Tesaloniceni 3.2.

[3] Sila și Timotei au mers apoi împreună la Corint pentru a se alătura lui Pavel; vezi Faptele apostolilor 18.5; 2. Corinteni 11.9.